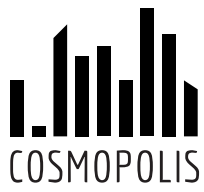

ŽENICH NA ZABITÍ

SOPHIE RANALDOVÁ

COSMOPOLIS

ŽENICH NA ZABITÍ

SOPHIE RANALDOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

A Groom with a View

© Sophie Randal 2014

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

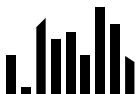
Z anglického originálu *A Groom with a View*, vydaného v roce 2014,

přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Eliška Tersago

Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 5896. publikaci

Tisk CPI

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5566-3

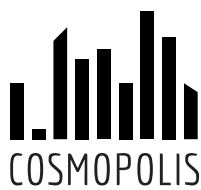
ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9810-3 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9811-0 (ve formátu EPUB)

Sophie Randalová

ŽENICH NA ZABÍ

Pro mé úžasné přítelkyně ze čtenářského klubu,
které si rády posedí nad vínem a zamyslí se nad knihou.

KAPITOLA PRVNÍ

Od: nick@digitaldrawingboard.com

Komu: iain.coulson@coulsoncreative.com

Předmět: Poslední noc svobody

Brácho,

chci ti jen rychle popřát všechno nejlepší do posledního dne, kdy jsi ještě svobodný muž. Tvoje loučení se svobodou skončilo, ale teprve zítra to bude pořádný mejdan! Uvidíme se v poledne – placatku budu mít po ruce a odolám a nevypiju ji dřív, než splním všechny povinnosti svědka. Kdybys něco potřeboval, ozvi se. Doufám, že v noci aspoň na chvíli usneš.

Nick

Na tu noc, kdy se to stalo, si příliš nepamatuju, protože jsme byli trochu opilí. To nezní dobře, že? Víím, že v životě dívky znamená žádost o ruku jeden z nejdůležitějších okamžiků, společně se svatbou, která díky tomu následuje, ale je to tak – byla jsem totálně sřatá a Nick na tom byl úplně stejně. A ani teď si jasně nepamatujeme, kdy přesně řekl, že by ze mě chtěl udělat počestnou ženu, vyslovil tu otázku, poklekl na jedno koleno (to se vlastně stalo, když zakopl na schodech vedoucích z metra) a požádal mě o ruku.

Nick hrozně rád cituje jednoho svého rockového idola, který zřejmě kdysi po nějakém ostudném dovádění na koncertním pódiu řekl, že každý se čas od času chová nevhodně a každý se čas od času opije. A obávám se, že přesně to se nám stalo na svatbě Iaina a Katharine. Dobře, nebyly do toho zapojené žádné ječící fanynky a žádné stojany na mikrofony nelítaly kolem v rozporu se zdravotními a bezpečnostními předpisy – ale dělali jsme, co jsme mohli. Vážně, chovali jsme se tak hrozně, jak to jen bylo možné, vezmeme-li v úvahu typickou civilizovanou londýnskou svatbu.

Iain je Nickův bývalý obchodní partner, a než dospěli, stali se serióznějšími a založili agenturu zabývající se grafickým designem, hrávali spolu v jedné kapele. A i když samozřejmě neudělali žádnou díru do světa, na pódiu jim to docela šlo, když třeba v roce 2004 dělali předskokany skupině Snow Patrol (sice jen na malém koncertě v hospodě v Bournemounthu, ale i tak). Od té doby se Iain změnil ze serióznějšího na velmi seriózního – starý Iain by se svými vlasy až do pasu a squotováním v londýnské čtvrti Dalston neměl u Katharine žádnou šanci. Ale nový Iain, se značkovými obleky a ateliérovým bytem ve čtvrti Shoreditch, se s ní oženil.

Všechny ty roky, které Iaina znám, nikdy nebyl single. Nejdřív to byly fanynky, se kterými spal, bral je na svoje koncerty a pak je bez výjimky podváděl a uprostřed hlučných hádek se jich zbavoval. Později to byly dívky – praktikantky, které oslňoval obědy v restauraci Itsu proplácenými z účtu na výdaje, se kterými spal a s jistou úlevou se s nimi rozešel, když v agentuře skončilo jejich třítydenní pracovní období. A pak, asi před třemi lety, se na scéně objevila Katharine. Je marketingovou manažerkou ve společnosti Brightside.com, která se zabývá on-line prodejem nadmíru sty-

lového interiérového vybavení a jež je jedním z největších klientů agentury. Nejsem si jistá, jestli to byla obava z toho, že přijde o dobrého klienta, nebo že ztratí Katharine, ale zdálo se, že se Iain zklidnil, přestal se šukacími úlety a ve vhodný okamžik ji požádal o ruku. Katharine mám ráda – je příjemná a trochu zvláštní, ale má vůli ze železa a působivou schopnost získat všechno, co chce.

V každém případě, na svatbě Iaina a Katharine se nešetřilo. Pronajali si taneční sál v hotelu Mortimer. Měli kanapky s racčími vejci, ve kterých byl vetknutý zlatý lístek. Na dámské toaletě jsem slyšela dvě holky, které říkaly, že jen květiny stály šest tisíc liber, ale to si určitě dělaly srandu, protože nikdo by samozřejmě tolik za kytky na svatbu neutratil. Nebo snad ano?

Přišlo dvě stě nejbližších přátel nevěsty a ženicha, někteří z nich byli moji a Nickovi bývalí spolužáci ze školy a z dob Hrobového ticha. A podávalo se exkluzivní šampaňské značky Krug a smrtící skořicové mojito (Nick jich měl pět, počítala jsem to). Byl to vážně zatraceně povedený den, a když jsme s Nickem běželi na poslední metro linky Jubilee, které nás mělo dovézt k domovu, měli jsme to přesně na vteřinu, a jak jsem už řekla, byli jsme mírně společensky unavení.

„Bylo to skvělé,“ řekla jsem a zvedla si vlasy, abych si ochladila zpocený krk.

„To jo,“ souhlasil Nick a mírně se kymácel, jak se synchronizoval s pohybem vlaku. „Tohle my dva nikdy neuděláme, že ne?“

Nick i já jsme vždy říkali, že svatba pro nás není. Když jsme spolu chodili poprvé, mně bylo teprve šestnáct a říkali jsme to, protože jsme nechtěli udělat nic, co by snad jen trochu mohlo připomínat něco, co by udělali naši rodiče. Když jsme spolu chodili podruhé, Nick tvrdil, že manželství je buržoazní konstrukt, který

dělá z žen zboží a upevňuje židovsko-křesťanskou morálku, s čímž jsem vehementně souhlasila (a když jsem byla sama, našla jsem si na Googlu, co to znamená). A pak jsme si po několika dalších společných letech koupili náš první byt, Nick oslavil třicátiny a bylo nám dobře tak, jak jsme si žili. Náš vztah sice nebyl perfektní, ale který vztah je? Byli jsme šťastní, usazení a neviděli jsme jediný důvod cokoli měnit. Nebyl v tom sentiment ani romantika. Prostě jsme si mysleli, že nám to dobře funguje.

Takže se na každé jednotlivé svatbě, na které jsme letos v létě byli (a že jich bylo pozhnaně – když jsem to počítala naposledy, došla jsem k sedmnácti kloboukům), naši kamarádi víceméně už neptali: „A vy dva budete další?“

„V žádném případě,“ odpověděla jsem Nickovi. Metro právě vyrazilo ze stanice Southwark, takže znovu ztratil rovnováhu. „Ani v největším pomnutí.“

Usmál se na mě a já na něho, přitiskli jsme se k sobě a pak jsme se nepokrytě začali osahávat a líbat, ve vagonu všem na očích, až na nás nějací pubertáci křikli, ať se uklidníme. Metro nečekaně s trhnutím zastavilo ve stanici Bermondsey a my jsme téměř vzlétli k závratným výšinám. Dál jsme se osahávali a líbali na eskalátorech a pokračovali jsme v tom, i když jsme vystoupali ze stanice a teplá zářijová noc nás praštila jako houba na mytí, a nepřestali jsme ani tehdy, když jsem se zastavila, abych si zula boty, protože jsem měla pocit, že mám prsty na nohou rozedřené do krve.

Než jsme se dostali nahoru do bytu, hrozně jsem po Nickovi toužila. Víte, jak to chodí, když jste s někým celou věčnost. Jsou dny, kdy se veškerá konverzace omezuje jen na stručné věty, na kom je právě řada, aby vynesl odpadky. Jsou týdny, během

kterých nemáte žádný významnější fyzický kontakt kromě pusy na rozloučenou ráno a hřejivého doteku zad v noci. A pak jsou také chvíle, kdy toho druhého hrozně moc chcete, tak jako jsme se tenkrát v noci chtěli my s Nickem.

Samozřejmě že je absolutně skvělý. Krásný – ale tak jsem si zvykla, že ho vidím každý den, že si toho prostě někdy nevšímám. Ale tenkrát v noci jsem ho hltala pohledem jako někdo, kdo drží dietu 5:2 (pět dní jíte, dva se postíte) a tečou mu sliny před rychlým občerstvením Greggs. Jeho tmavé vlasy jsou mírně vlnité a vždy se lesknou a v jeho kytarovém období, když je nosíval dlouhé, určitě vypadaly lépe než ty moje. Jeho ocelově šedé oči pořád umějí působit hřejivě a usměvavě, i když je jejich barva studená jako zimní obloha. A ve tvářích se mu objeví hluboké důlky, když se usměje tím svým hříšným úsměvem, který je určený jen pro mě. Je vysoký, má široká ramena a díky běhání i krásně svalnaté nohy.

Zní to, jako že se chlubím, ale tak to není. Nejsem žádná krásou omračující modelka, která automaticky předpokládá, že dostane toho nejhezčího chlápka. Jsem průměrně hezká, když nemáte nic proti nepřilíš vysokým holkám, takže mě v zásadě udivuje, že jsem s Nickem vůbec začala chodit, a ještě k tomu jsem jeho holkou víc než deset let. Tu noc jsem byla opravdu v sedmém nebi z toho, jaké mám štěstí, že ho mám, a z vědomí, že mě chce tak moc, jako já chci jeho.

Společně jsme ruku v ruce vyběhli po schodech k našemu bytu, vpadli do předsíně a Nick mi z hlavy smetl můj klobouk a odhodil ho na kuchyňský stůl, jako by to bylo frisbee (vždycky měl imponující trefu). Vydrželi jsme až do obývacího pokoje, kde mi rozeplnul zip u šatů a nechal je spadnout na podlahu, takže satén vytvořil stříbrnou kaluž. A určitě pochopíte intenzitu té chvíle,

když vám řeknu, že mě ani nenapadlo, abych řekla: „Jsou z kolekce Aglomania od Vivienne Westwoodové! Musím je pověsit, nebo na nich bude spát Spanx!“, což bych normálně udělala.

(Spanx je náš rezavý kocour. Když jsme si ho přinesli, nemohli jsme se rozhodnout, jak mu budeme říkat, a když jsme byli uprostřed vzrušené hádky, přiklusal do pokoje a v tlamičce měl moje tvarovací „ať se všechno vcucne“ kalhotky značky Spanx, které vy táhl z koše na prádlo. A to rozhodlo.)

Za chvíli Nickovo sako následovalo mé šaty na podlahu a oba jsme lapali po dechu touhou a smíchem, ruce a ústa toho druhého jsme cítili všude na těle. S Nickem jsme spolu dlouho, jak už jsem říkala, takže si dokážete představit, že svým způsobem zapadnete do rutiny. Tentokrát však ne. Bylo to skvělé. V jednu chvíli Nick... ale to už by těch informací bylo příliš. Takže jen řeknu, že jsme spadli z gauče, což nás rozesmálo tak, že jsem jen stěží mohla popadnout dech, a pak jsme šli nahoru do postele, kde jsme se na to znovu vrhli. Bylo to absolutně úžasné, jak už někdy sex bývá, když toho hodně vypijete a ztratíte veškeré zábrany.

A to je asi tak všechno, co si pamatuju. Předpokládám, že musela nastat ta chvíle – možná, když jsem na něm seděla, moje rozčuchané vlasy mu padaly do obličeje a rukama mě držel za pas, možná, když jsme potom leželi vedle sebe, zpotení a uspokojení – kdy to jeden z nás řekl. Nebo to možná byl spíš týmový pokus. Docela ráda si to představuju.

Já: „Víš, šíleně tě miluju.“

On: „Ani ty nejsi k zahození, Pip.“

Já: „Jain a Katharine dneska vypadali opravdu šťastně.“

On: „Vypadali. A víš, že ani ty mě nedovádíš k sebevražednému šílenství?“

Já: „Vím přesně, co máš na mysli. Některé naše společné dny jsou téměř snesitelné.“

On: „Možná že všechny ty blbosti s manželstvím...“

Já: „Ve skutečnosti nejsou...“

On: „Až taková pitomost...“

Já: „Takže bychom měli...?“

On: „Takže se...?“

Asi takhle nějak. Dokážete si to představit. Prostě spontánně. Svým způsobem společný návrh. Bohužel však nemůžu s jistotou říct, co se stalo, protože si opravdu z té noci nepamatuju nic kromě toho, jak jsme spadli z gauče, klopytali nahoru po schodech a jak mě zaplavila vlna lásky a rozkoše.

Zato si pamatuju, jak jsem se druhý den probudila s nejhorší kocovinou, jakou jsem snad kdy v životě měla. Jemně jsem se tiskla k Nickovým holým zádům, dala jsem mu pusku na krk a on se mě ospale zeptal: „Opravdu se v noci stalo to, co si myslím, Pip?“

A já na to řekla: „Do prdele, budu zvracet,“ a do koupelny jsem došla právě včas.

Jak jsem řekla, to jsme my s Nickem. Ten správný pár opravdových romantiků.

Neprozhřetelně jsem se domluvila s Callie, že se ten den sejdeme na snídani, a už jsem měla zpoždění, takže jsem neměla čas se dál vyptávat Nicka, co se předešlou noc mezi námi stalo nebo nestalo. Závratnou rychlostí jsem se osprchovala a nechala si mokré vlasy volně schnout (i když jsem věděla, že to bude znamenat, že kolem oběda bude moje hlava vypadat jako následek výbuchu v továrně na zpracování bavlny), natáhla si džíny, vyběhla ven a cestou na autobusovou zastávku jsem Callie ve spě-

chu natukala krátkou textovku, abych jí dala vědět, že tam budu za půl hodiny.

Nevidám Callie tak často jako dřív, a už vůbec ne tak často, jak bych chtěla, ale pořád je to moje nejlepší kamarádka. Konec konců – vyrůstaly jsme spolu. Byla to Callie, kdo když nám bylo osm, praštil Lauren Davidsonovou do nosu, protože mě šikanovala, a pak musela sedět v koutě a její rodiče se museli dostavit do ředitelny. Byla to Callie, kdo mi v našich jedenácti letech ukázal, jak si mám nalakovat nehty, a komu vděčím za svou nynější ostudně rozsáhlou kolekci laků na nehty. (Při posledním sčítání: jedno sto sedmdesát dva barev plus podkladové a krycí laky – ale moje nehty pořád vypadají blbě. Zjistila jsem, že když vám leží celé sety laků v zásuvce, nijak to nepomůže zlepšit vzhled vašich nehtů – ve skutečnosti je musíte opravdu používat. Ale stejně je pořád kupuju.) Byla to Callie, komu jsem se svěřila, když jsem poprvé dostala menstruaci a když jsem přišla o panenství.

A i když se mezi nás poslední dobou vplížil divný odstup, chtěla jsem, aby byla Callie první osoba, které řeknu o Nickově žádosti nežádosti o ruku, a ani ta nejbrutálnější kocovina by mě nezastavila, abych využila toho, že přijela do Londýna na jakousi konferenci o právní pomoci, která měla začít zítra. Byla jsem úplně nadšená, že ji uvidím a hlavně že bude sama, bez své spolubydlící Phoebe. Phoebe je milá a opravdu nezkazí žádnou legraci, ale poslední dobou se zdálo, že pokaždé, když jsem se měla sejít s Callie, byla tam také. A někdy jsem měla pocit, že jsem tak trochu navíc. Takže jsem byla šťastná, že mám projednou Callie jen pro sebe.

Callie už na mě čekala v kavárně, kterou jsem sama vybrala, což původně byla obyčejná levná restaurace, kde nedávno začali domýšlivě vydávat svá smažená jídla za „brunch“. I když byla neděle,

Callie na sobě měla kalhoty šité na zakázku, bílou košili a blond vlasy měla perfektně vyžehlené.

„Co je nového?“ zeptala jsem se, jakmile jsem si objednala tolik potřebnou dietní kolu. „Jak to jde v práci? Co nového v Southamptonu? Jak se vede Phoebe? Jak se má Phoebein táta?“

Spolužáci ze školy, kam jsme s Callie chodily, jsou vždy velmi překvapení, že místo toho, aby se Callie přestěhovala do Londýna a oslnila svět zákona svou brilantností, rozhodla se zůstat ve městě, kde jsme všichni vyrůstali, a pracuje v malé kanceláři na hlavní třídě, kde se naučila sestavovat poslední vůle, zařizovat koupě domů a obhajovat u soudu lidi, kteří nejsou schopní omezit kouřící komíny, a cokoli dalšího, co advokáti v malé firmě dělají.

„V práci to jde skvěle,“ řekla Callie. „Opravdu dobře. Jeden ze senior partnerů, Jeremy Gardner, který u nás pracuje tak dlouho, že se mu jeho kancelářská židle už prakticky přivařila k tělu, se konečně rozhodl jít do důchodu. Což znamená, že by se mohla uvolnit pozice pro junior partnera. Což znamená...“ a zkřížila prsty pro štěstí.

„Callie, to je fantastická zpráva! Vážně skvělá! Kdy se to dozvíš?“

„Doufejme, že na začátku příštího roku. Ale nebudu se tím vzrušovat, dokud to nebudu vědět úplně jistě. Phoebs je v pohodě,“ pokračovala. „Její táta ne. Takže žádná změna.“

„Chudák Phoebe,“ řekla jsem. „Je to hrůza. Muset být pečovatalkou na částečný úvazek je těžké v každém případě, ale o co těžší to musí být, když osoba, o kterou pečuješ, je odporný Vernon?“

Zpočátku jsem opravdu Phoebeina tátu litovala, protože žít v neustálých bolestech musí být hrozné. Ale pak jsem si začala uvědomovat, že jeho bolesti se záhadně zhoršují, kdykoli Phoebe

plánuje něco, na co se moc těší, nebo když je pod tlakem v práci nebo když stres v práci právě polevil a ona si plánuje, že víkend stráví nicneděláním u televize. Ve skutečnosti jsem zašla až tak daleko, že jsem si na Googlu našla potíže, které, jak nám popsala, její táta má. Teď si už nepamatuju, jak se to jmenuje, ale je to zřejmě nějaká příšerná forma artritidy, a dozvěděla jsem se, že je to jedna z těch forem, jejichž zlepšení závisí na tom, jak moc jste aktivní. A jak mohu soudit, jediná fyzická aktivita, kterou Vernon praktikuje, je mačkání klávesnice na mobilu, aby si přivolal Phoebe a její mamku a ty aby pak splnily jeho rozkazy.

„A Phoebas ani její máma to nikdy nepřiznají,“ řekla Callie. „Ani jedna před druhou. Ani samy sobě. Všechno, co k tomu Phoebe řekne, je, že táta je někdy v depresi. Ale on je v depresi téměř nepřetržitě. A hlavně je to s ním děs a hrůza – to v každém případě. Je to hrozné, ale my s tím nic nezmůžeme. Dáme si něco k jídlu?“ Usmála se na servírku, která se kolem nás diskrétně pohybovala už několik minut. „Já si dám omeletu z vaječných bílků a rajče. A ještě jednu černou kávu, prosím.“

„Můžu dostat ještě jednu dietní kolu?“ řekla jsem. „A opečnou ciabattu se slaninou, vajíčkem a sýrem a šáteček s pudinkovým krémem?“

„Au!“ Callie se ke mně naklonila a velmi něžně mi pohladila ruku. „Chudinko trpící Pippo! Jaká byla svatba?“

„Skvělá. Katharine Iaina opravdu srovnala. A taky má úžasný vkus. Myslím, že všechno osobně vybírala, a bylo to příšerně módní a tak trochu... vždyť víš. Příliš perfektní, řekla bych. Jako že ,tak takhle to vypadá, když mají svatbu mladí trendy lidé ze čtvrti Shoreditch'. Ale i tak to bylo fantastické.“ Několik dalších minut jsem jí vyprávěla o jídle sestávajícím z pěti chodů, o miniaturních replikách

nevěstiny kytice, které ležely na stole před každou ženou, o papírových ubrouscích, které byly ve stylu art deco, aby ladily s tématem románu *Velký Gatsby*, a o osobě, jejíž jedinou činností bylo stát na toaletě s košíkem plným rudých okvětních lístků růží a pár jich vhodit do toaletní mísy, poté co jste spláchli. „V každém případě jsme si to užili, jídlo bylo luxusní a pili jsme až moc. A pak...“

„A pak co? Zase jsi předvedla sexy tanec?“

„Ano.“ Při té vzpomínce jsem nad snídání celá zrudla. „A taky jsme se cestou domů v metru s Nickem líbali a osahávali. Ale to potom, to bylo vážně divné.“

„Jak divné?“

„Myslím, že jsme se s Nickem asi zasnoubili. Myslím si, že mě v noci požádal o ruku. Nebo jsem ho možná požádala já. Ale když jsem se ráno probudila, nějak jsem s jistotou věděla, že se to stalo. A nebyl to sen, protože Nick si to taky myslí.“

„Ty jsi zasnoubená!“ vyjekla Callie. „Ty a Nick... To je ta nejlepší zpráva. A je úplně jedno, jestli jste byli nebo nebyli opilí, když tě požádal o ruku, ty trdlo. Vy dva se k sobě perfektně hodíte. Už někdy od maturity jste měli to svoje ,a žili šťastně až do smrti‘ a teď se budete brát.“ Popotáhla a po tváři se jí kutálela malá slza, která za sebou zanechávala stopu po řasence. Chudáček Callie, rozpláče ji úplně všechno. Někdy jí pobrukuju ústřední melodii z animovaného filmu *Daleká cesta za domovem*, protože ji chci úmyslně dojmout – zatím to nikdy nezklamalo.

Privolala servírku. „Dvě skleničky šampaňského, prosím. Moje kamarádka se včera v noci zasnoubila! Pippo, můžu být tvoje hlavní družička? Prosím? Když nám bylo osm, slíbily jsme si to, pamatuješ?“

„Samozřejmě že si to pamatuju. Ale, Callie, mám takový dojem, že i kdyby Nick svůj názor nezměnil, nemyslím si, že bychom

chtěli mít takový typ svatby. Byli jsme spolu na tolika svatbách, a všechny byly fajn, ale nás dva si takhle představit nedokážu. A proč taky? Nikdy jsme se vlastně ani brát nechtěli. Jen jsme chtěli... Já prostě nevím. Třeba tajně spolu někam utéct. Nebo jen dojít na matriku. Nebo odjet na nějaký tropický ostrov.“

„Ale i tak potřebuješ svědka,“ namítla Callie. „Kdo jiný by odvázel prostěradlo od bočního sloupku postele, až se po něm spustíš z okna, aby ses setkala s Nickem? Nebo se podepsal na matrice? Nebo tě chránil před padajícími kokosovými ořechy?“

Zasmála jsem se: „Jestli něco z toho budu potřebovat, slibuju, že ti řeknu. Nikdo jiný by stejně nemohl být lepší než ty, hlavně při tom kousku s kokosovými ořechy. Ale vážně, jestli k tomu dojde, tak to bude malinkatá svatba. Mikroskopická. A opravdu skromná a jednoduchá.“

„Ale no tak, Pippo, to říkáš teď. Ale počkej a uvidíš, co to s tebou udělá. Na kolika svatbách jsi byla? Za poslední rok aspoň na dvanácti, ne-li víc. A kolik z nich bylo skromných a jednoduchých? Nespěchej, dám ti chvilku, aby ses nad tím zamyslela.“

Ve skutečnosti jsem žádnou chvilku nepotřebovala, ale i tak jsem se snažila vypadat, že přemýšlím. Dopila jsem svou skleničku šampaňského. „No... svatba Simona a Deborah byla docela skromná. Měli ji ve vesnickém kostele a pak měli ohromný stan na zahradě rodičů.“

„Ta že byla skromná – to určitě!“ řekla Callie. „O té svatbě jsi mi vyprávěla. Říkala jsi, že byla skvělá a že zapálili ohromný oheň, měli sýrový dort a všichni chlapi si vzali kravaty z luxusního obchoďáku Liberty, které k sobě navzájem ladily.“

„Jenom svědek ženicha a bratři nevěsty,“ řekla jsem.